

Tradycyjne przypisy bibliograficzne

1. Wydawnictwa zwarte

– autor lub kilku autorów:

B. Osuchowska, *Poradnik autora, redaktora, tłumacza*, Warszawa 2005.

M. Scheler, *Pisma z antropologii filozoficznej i teorii wiedzy*, przekład, wstęp i przypisy S. Czerniak, A. Węgrzecki, Warszawa 1987.

M. Strzelbicki, M. Chołodecki, *Publiczne prawo gospodarcze. Procedury*, Poznań 2010.

– praca zbiorowa:

Z zagadnień frazeologii, stylistyki i kultury języka, red. S. Bąba, P. Fliciński, Poznań 2006.

– artykuły lub rozdziały w pracy zbiorowej:

A. Nowakowska, *Porównania frazeologiczne (zarys problematyki)*, w: *Perspektywy współczesnej frazeologii polskiej. Teoria. Zagadnienia ogólne*, red. S. Bąba, K. Skibski, M. Szczyszek, Poznań 2010, s. 77–86.

2. Wydawnictwa ciągle (artykuły w czasopismach lub gazetach):

P. Żytnicki, *Bronię tej anarchii*, „Gazeta Wyborcza” 2011, 2 grudnia, s. 2.

M. Grzebałkowska, *Odejdę, jak będę najlepsza*, „Wysokie Obcasy”, dodatek do „Gazety Wyborczej” 2011, 26 listopada, s. 10–14.

R. Słodczyk, *Znaczenie listu w malarstwie XVII i XVIII wieku oraz w ówczesnej powieści epistolarnej*, „Przestrzenie Teorii” 2009, nr 12, s. 165–191.

3. Materiały internetowe i elektroniczne

T. Przybyszewski, *Wycucie humoru*, „Integracja” nr 4, 2007 [online],

<http://www.niepelnosprawni.pl/ledge/x/11716?print_doc_id=19718> [dostęp: 1.10.2010].

Przy kolejnych powołaniach stosuje się konsekwentnie polskie lub łacińskie sformułowania i skróty:

por. – cf. (confer)

zob. – vide

tenże/tegoż – idem

taż/też – eadem

i in. (i inni) – et al. (et alii)

dz. cyt. – op. cit.

tamże – ibidem

b.m. (bez miejsca) – s.l. (sine loco)

b.w. (bez wydawcy) – s.n. (sine nomine)

b.r. (bez roku) – s.a. (sine anno)

Jeśli w publikacji występuje kilka prac tego samego autora, to przy kolejnych powołaniach po nazwisku podaje się tylko początkowe słowa tytułu i trzy kropki (już bez op. cit. czy dz. cyt.).

Jeśli w publikacji występuje tylko jedna praca danego autora, to przy kolejnych powołaniach można stosować zapis: inicjał imienia, nazwisko, a następnie dz. cyt. lub op. cit.

Bibliografia

Obowiązuje układ alfabetyczny. Najpierw należy zamieścić nazwisko, a potem inicjał imienia autora:

Daab W., *Indywidualizm a poglądy społeczno-polityczne*, w: *Wartości i postawy społeczne a przemiany systemowe*, red. J. Reykowski, Warszawa 1993.

Giddens A., *Nowoczesność i tożsamość*, Warszawa 2001.

Słodczyk R., *Znaczenie listu w malarstwie XVII i XVIII wieku oraz w ówczesnej powieści epistolarnej*, „Przestrzenie Teorii” 2009, nr 12, s. 165–191.

Zysk T., *Orientacja prorozwojowa*, w: *Orientacje społeczne jako element mentalności*, red. J. Reykowski, K. Skarżyńska, M. Ziółkowski, Poznań 1990.

Przypisy w systemie autor – rok

System ten wymaga każdorazowo po odwołaniu się do publikacji innego autora podania w tekście zasadniczym – w nawiasie okrągłym lub kwadratowym – nazwiska tego autora i roku wydania jego pracy.

Przy powoływaniu się na określony fragment cytowanego tekstu, oprócz nazwiska należy podać rok wydania oraz – po przecinku lub dwukropku – numer odpowiedniej strony:

Należą one do zjawisk częstych, aczkolwiek trudnych do wyjaśnienia (Pisarkowa 1984; 31).

Jak pisze Z. Sudolski (1991: 432) , „typowo nowożytnie przemiany zachodzące w gatunku listu w skali europejskiej zapoczątkował sentymentalizm”.

Lub (ten sam przykład):

Jak pisze Z. Sudolski, „typowo nowożytnie przemiany zachodzące w gatunku listu w skali europejskiej zapoczątkował sentymentalizm” (Sudolski 1991, 432).

Jeżeli odwołanie dotyczy dwóch lub więcej prac jednego autora opublikowanych w różnych latach, nie ma konieczności powtarzania nazwiska. Podaje się tylko lata wydania publikacji w kolejności chronologicznej:

(Lubaś 2001, 2003)

Gdy cytuje się kilka prac jednego autora opublikowanych w tym samym roku, należy je rozróżnić przez dodanie do roku wydania liter a, b, c... (bez spacji):

(Nowak 2001a, 2001b; Kowalski 2007)

Przyjmuje się zasadę, że kilka publikacji cytowanych razem (w jednym nawiasie) szereguje się w kolejności chronologicznej, a nie według alfabetu, a poszczególne pozycje rozdziela się średnikiem:

(Nowak 1984; Malinowski 1986; Kowalski 1990)

Jeśli prace wydane zostały w tym samym roku, to nazwiska szereguje się alfabetycznie:

(Kowalski 1999; Malinowski 1999; Nowak 1999)

W systemie autor – rok , odwołując się w tekście głównym do wcześniejszego powołania, nie należy stosować zapisów typu (ibidem, s. 150), (op. cit., s. 38) czy (tamże, s. 12). Za każdym razem trzeba podać nazwisko autora i rok.

Bibliografia w systemie autor – rok

Kowalski A., 1990, *Poetyka*, Warszawa.

Malinowski K., 1986, *Gramatyka języka angielskiego*, Poznań.

Nowak J., 1984, *Opowieści o języku*, Wrocław–Warszawa–Poznań.

W zapisie publikacji, której autorami są dwie lub trzy osoby, nazwiska autorów oddziela się przecinkami:

Strzelbicki M., Chołodecki M., 2010, *Publiczne prawo gospodarcze. Procedury*, Poznań.

Przy powołaniu na pracę zbiorową pierwszym elementem jest nazwisko redaktora naukowego, oznaczone stosownym skrótem: red., red. nauk.:

Podracki J. (red.), 2001, *Wielki słownik ortograficzno-fleksyjny*, Warszawa.

Pozycje bibliograficzne szereguje się alfabetycznie wg nazwisk autorów (lub redaktorów), a prace jednego autora wg lat wydania – od najstarszych do najnowszych. Publikacje jednego autora z tego samego roku powinny być rozróżnione kolejnymi literami (a, b, c...), zgodnie z porządkiem alfabetycznym wyznaczanym przez tytuły.

We wszystkich pozycjach tak redagowanej bibliografii należy stosować konsekwentnie jednakowe wyróżnienia i interpunkcję.

Przypisy w systemie autor – numer

Wymagają po każdorazowym wprowadzeniu cytatu, powołaniu się na opinię innego autora umieszczenia kolejnego numeru w nawiasie kwadratowym (na linii tekstu podstawowego, nie we frakcji górnej).

Giddens [1] nadmienia..., a z kolei Daab [2] postrzega tę kwestię... R. Słodczyk [3] ustosunkowuje się... A na koniec T. Zysk [4] komentuje...

Pozycja raz już cytowana zachowuje swój numer. Przy powoływaniu się na poszczególne fragmenty publikacji po numerze pozycji podaje się numer/numery stron:

[1, s. 38–67], [2, s. 56]

Bibliografia w systemie autor – numer

Poszczególne opisy szereguje się w niej według kolejności powoływania się na nie w tekście zasadniczym. Numery można umieszczać w nawiasach kwadratowych (bez kropki) lub bez nawiasów (z kropką):

- [1] A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość*, Warszawa 2001.
- [2] W. Daab, *Indywidualizm a poglądy społeczno-polityczne*, w: *Wartości i postawy społeczne a przemiany systemowe*, red. J. Reykowski, Warszawa 1993.
- [3] R. Słodczyk, *Znaczenie listu w malarstwie XVII i XVIII wieku oraz w ówczesnej powieści epistolarnej*, „Przestrzenie Teorii” 2009, nr 12, s. 165–191.
- [4] T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa*, w: *Orientacje społeczne jako element mentalności*, red. J. Reykowski, K. Skarżyńska, M. Ziółkowski, Poznań 1990.

Lub:

1. A. Giddens, *Nowoczesność i tożsamość*, Warszawa 2001.
2. W. Daab, *Indywidualizm a poglądy społeczno-polityczne*, w: *Wartości i postawy społeczne a przemiany systemowe*, red. J. Reykowski, Warszawa 1993.
3. R. Słodczyk, *Znaczenie listu w malarstwie XVII i XVIII wieku oraz w ówczesnej powieści epistolarnej*, „Przestrzenie Teorii” 2009, nr 12, s. 165–191.
4. T. Zysk, *Orientacja prorozwojowa*, w: *Orientacje społeczne jako element mentalności*, red. J. Reykowski, K. Skarżyńska, M. Ziółkowski, Poznań 1990.